ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 3. mája 2007 *

Vo veci C-303/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ, podaný rozhodnutím Arbitragehof (Belgicko) z 13. júla 2005 a doručený Súdnemu dvoru 29. júla 2005, ktorý súvisí s konaním:

Advocaten voor de Wereld VZW

proti

Leden van de Ministerraad,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász a J. Klučka, sudcovia J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca), J. Makarczyk, U. Lõhmus, E. Levits a L. Bay Larsen,

* Jazyk konania: holandčina.

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. júla 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Advocaten voor de Wereld VZW, v zastúpení: L. Deleu, P. Bekaert a F. van Vlaenderen, advocaten,

— belgická vláda, v zastúpení: M. Wimmer, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci E. Jacubowitz a P. de Maeyer, advokáti,

— česká vláda, v zastúpení: T. Boček, splnomocnený zástupca,

— španielska vláda, v zastúpení: J. M. Rodríguez Cárcamo, splnomocnený zástupca,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues, J.-C. Niollet a E. Belliard, splnomocnení zástupcovia,

— lotyšská vláda, v zastúpení: E. Balode-Buraka, splnomocnená zástupkyňa,

— litovská vláda, v zastúpení: D. Kriaučiūnas, splnomocnený zástupca,

— holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster, M. de Mol a C. M. Wissels, splnomocnené zástupkyne,

— poľská vláda, v zastúpení: J. Pietras, splnomocnený zástupca,

— fínska vláda, v zastúpení: E. Bygglin, splnomocnená zástupkyňa,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Nwaokolo a C. Gibbs, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci A. Dashwood, barrister,

— Rada Európskej únie, v zastúpení: S. Kyriakopoulou, J. Schutte a O. Petersen, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: W. Bogensberger a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. septembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania je posúdenie platnosti Rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34, ďalej len „rámcové rozhodnutie").

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania, ktoré sa začalo na návrh, ktorý podal Advocaten voor de Wereld VZW (ďalej len „Advocaten voor de Wereld") na Arbitragehof a ktorým sa domáha zrušenia belgického zákona z 19. decembra 2003 o európskom zatykači (*Moniteur belge* z 22. decembra 2003, s. 60075, ďalej len „zákon z 19. decembra 2003"), a najmä jeho článku 3, článku 5 ods. 1 a 2, ako aj článku 7.

Právny rámec

3 Podľa znenia odôvodnenia č. 5 rámcového rozhodnutia:

„Cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného

systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.“

4 Odôvodnenie č. 6 rámcového rozhodnutia uvádza:

„Európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň‘ spolupráce v oblasti súdnictva.“

5 V súlade s odôvodnením č. 7 rámcového rozhodnutia:

„Nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 Zmluvy o Európskej únii a článku 5 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva; v súlade so zásadou proporcionality uvedenou v druhom z týchto článkov toto rámcové rozhodnutie nepresahuje rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa.“

6 Podľa znenia odôvodnenia č. 11 rámcového rozhodnutia:

„Vo vzťahoch medzi členskými štátmi európsky zatykač má nahradiť všetky predchádzajúce nástroje týkajúce sa vydávania osôb, vrátane ustanovení Hlavy III Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda týkajúca sa vydávania osôb cudzím štátom.“

7 Článok 1 rámcového rozhodnutia, ktorý bol prijatý na základe článku 31 ods. 1 písm. a) a b) a článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ, stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

8 Článok 2 rámcového rozhodnutia uvádza:

„1. Európsky zatykač sa môže vydať za činy, ktoré môžu byť potrestané podľa právneho predpisu vydávajúceho členského štátu výkonom trestu alebo ochranným opatrením, ktorých horná hranica je najmenej 12 mesiacov, alebo ak bol vynesený rozsudok [uložený trest — *neoficiálny preklad*] alebo uložené ochranné opatrenie, pre tresty [alebo ochranné opatrenia — *neoficiálny preklad*] s minimálnou dĺžkou štyri mesiace.

2. Nasledujúce trestné činy, ak sú trestné v členskom štáte, ktorý vydal rozhodnutie o treste odňatia slobody alebo o ochrannom opatrení, ktorých horná hranica je najmenej tri roky a sú vymedzené trestným poriadkom [zákonom — *neoficiálny preklad*] vydávajúceho členského štátu, sú dôvodom podľa podmienok tohto rámcového rozhodnutia a bez overenia dvojitej trestnosti činu, na vydanie osôb v súlade s európskym zatykačom:

— účasť na trestnom organizovaní [organizovanej trestnej činnosti — *neoficiálny preklad*],

— terorizmus,

— obchodovanie s ľuďmi,

— sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia,

— nezákonné obchodovanie s narkotikami a psychotropnými látkami,

— nezákonné obchodovanie so zbraňami, muníciou a výbušninami,

— korupcia,

— podvod, vrátane podvodu, ktorý sa dotýka finančných záujmov Európskych spoločenstiev v zmysle Dohovoru z 26. júla 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev,

— legalizácia príjmov z trestnej činnosti,

— falšovanie meny, vrátane eura,

— počítačové trestné činy,

— trestné činy proti životnému prostrediu, vrátane nezákonného obchodovania s ohrozenými druhmi zvierat, rastlín a odrôd,

— napomáhanie nepovolenému vstupu a trvalému pobytu,

— vražda, vážne ublíženie na zdraví,

— nezákonný obchod s ľudskými orgánmi a tkanivami,

— únos, nezákonné obmedzovanie [pozbavenie osobnej slobody — *neoficiálny preklad*] a branie rukojemníkov,

— rasizmus a xenofóbia,

— organizovaná alebo ozbrojená lúpež,

— nezákonné obchodovanie s predmetmi kultúrneho dedičstva, vrátane starožitností a umeleckých diel,

— podvod,

— organizované vydieračstvo a neoprávnené vymáhanie [hrubý nátlak a vydieranie — *neoficiálny preklad*],

— falšovanie výrobkov a porušovanie autorských práv,

— falšovanie úradných dokumentov a obchodovanie s nimi,

— falšovanie platobných prostriedkov,

— nezákonné obchodovanie s hormonálnymi látkami a inými látkami stimulujúcimi rast,

— nezákonné obchodovanie s jadrovým alebo rádioaktívnym materiálom,

— obchodovanie s kradnutými vozidlami,

— znásilnenie,

— podpaľačstvo,

— trestné činy spadajúce do kompetencie Medzinárodného trestného súdu,

— nezákonné zaistenie lietadla/lode [ohrozenie bezpečnosti vzdušného dopravného prostriedku/lode — *neoficiálny preklad*],

— sabotáž.

3. Rada môže kedykoľvek jednomyseľne rozhodnúť, po konzultácii s Európskym parlamentom a za podmienok určených v článku 39 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii, o pridaní ďalších kategórií trestných činov na zoznam obsiahnutý v odseku 2. Rada preskúma, na základe správy predloženej Komisiou podľa článku 34 ods. 3, či zoznam treba rozšíriť alebo doplniť.

4. Vydanie pre trestné činy okrem tých, ktoré sú uvedené v odseku 2, môže podliehať podmienke, aby činy, pre ktoré bol vydaný európsky zatykač, boli trestným činom podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu, bez ohľadu na prvky, ktoré ho tvoria, alebo spôsob jeho opísania."

9 Článok 31 rámcového rozhodnutia určuje:

„1. Bez porušenia ich uplatňovania vo vzťahoch medzi členskými štátmi a tretími štátmi toto rámcové rozhodnutie s účinnosťou od 1. januára 2004 nahrádza príslušné

ustanovenia nasledujúcich dohovorov v oblasti vydávania osôb vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

a) Európsky dohovor o vydávaní z 13. decembra 1957, jeho doplňujúci protokol z 15. októbra 1975, jeho druhý doplňujúci protokol zo 17. marca 1978 a Európsky dohovor o potláčaní terorizmu z 27. januára 1977, pokiaľ ide o vydávanie osôb;

b) Dohodu medzi 12 členskými štátmi Európskych spoločenstiev o zjednodušení a modernizácii spôsobov postúpenia žiadostí o vydanie z 26. mája 1989;

c) Dohovor z 10. marca 1995 o zjednodušenom postupe vydávania osôb medzi členskými štátmi Európskej únie;

d) Dohovor z 27. septembra 1996, týkajúci sa vydávania osôb medzi členskými štátmi Európskej únie;

e) Hlavu III, kapitolu 4 Dohovoru z 19. júna 1990, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach.

2. Členské štáty môžu naďalej uplatňovať platné dvojstranné alebo mnohostranné dohody alebo postupy, ak toto Rámcové rozhodnutie prijali [účinné v čase prijatia

tohto rámcového rozhodnutia — *neoficiálny preklad*], pokiaľ tieto dohody alebo postupy umožnia ciele tohto Rámcového rozhodnutia rozšíriť alebo [predĺžiť — *neoficiálny preklad*] a pomôcť zjednodušiť alebo uľahčiť ďalšie odovzdávania osôb, na ktoré sa vzťahujú európske zatykače.

Členské štáty môžu uzatvoriť dvojstranné a mnohostranné dohody alebo postupy po prijatí [nadobudnutí účinnosti — *neoficiálny preklad*] tohto rámcového rozhodnutia, pokiaľ tieto dohody alebo postupy umožnia rozšírenie alebo predĺženie cieľov tohto rámcového rozhodnutia a pomôžu zjednodušiť alebo uľahčiť postupy pre odovzdávanie osôb, na ktoré sa vzťahujú európske zatykače, najmä stanovením kratších lehôt, než sú lehoty stanovené v článku 17, rozšírením zoznamu trestných činov stanovených v článku 2 ods. 2, ďalším obmedzením dôvodov na odmietnutie uvedených v článkoch 3 a 4, alebo znížením hodnoty uvedenej v článku 2 ods. 1 alebo 2.

Dohody alebo postupy uvedené v druhom pododseku nemôžu v žiadnom prípade ovplyvniť vzťahy s členskými štátmi, ktoré nie sú ich účastníkmi.

Členské štáty do troch mesiacov od nadobudnutia účinnosti tohto rámcového rozhodnutia oznámia Rade a Komisii existujúce dohody a postupy uvedené v prvom pododseku, v ktorých uplatňovaní chcú pokračovať.

Členské štáty oznámia Rade a Komisii aj všetky nové dohody alebo postupy uvedené v druhom pododseku do troch mesiacov od ich podpísania.

3. Ak dohovory alebo postupy uvedené v odseku 1 sa uplatňujú na územiach členských štátov alebo na územiach, za ktorých vonkajšie vzťahy je zodpovedný členský štát, na ktorý sa toto rámcové rozhodnutie neuplatňuje, tieto dokumenty sa naďalej uplatnia v riadení vzťahov medzi týmito územiami a inými členskými štátmi.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

10 Z vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že podaním žaloby z 21.júna 2004 Advocaten voor de Wereld sa začalo konanie na Arbitragehof, ktorého predmetom je úplné alebo čiastočné zrušenie zákona z 19. decembra 2003, ktorým sa preberajú do vnútroštátneho belgického práva ustanovenia rámcového rozhodnutia.

11 Na podporu svojej žaloby Advocaten voor de Wereld uvádza najmä to, že rámcové rozhodnutie je neplatné z toho dôvodu, že oblasť európskeho zatykača by mala byť vykonaná dohovorom a nie rámcovým rozhodnutím, keďže na základe článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ rámcové rozhodnutia môžu byť prijaté iba na účely „aproximácie zákonov a iných právnych predpisov členských štátov“, čo nie je prípad prejednávanej veci.

12 Okrem toho Advocaten voor de Wereld tvrdí, že článok 5 ods. 2 zákona z 19. decembra 2003, ktorým sa preberá do vnútroštátneho belgického práva článok 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia, porušuje zásadu rovnosti a zákazu diskriminácie, keďže pre trestné činy uvedené v tomto ustanovení sa v prípade výkonu európskeho zatykača požiadavka dvojitej trestnosti činu neuplatňuje, a to

bez objektívneho a rozumného odôvodnenia, hoci táto požiadavka je zachovaná v prípade ostatných trestných činov.

13 Advocaten voor de Wereld tiež tvrdí, že zákon z 19. decembra 2003 nespĺňa tiež podmienky zásady zákonnosti v trestnej oblasti, keďže nevymenúva trestné činy, ktoré majú normatívny obsah dostatočne jasný a presný, ale iba nepresné kategórie neželateľných správaní. Súdny orgán, ktorý musí rozhodnúť o vykonaní európskeho zatykača, nemá dostatočné informácie nato, aby účinne vykonal kontrolu toho, či trestné činy, pre ktoré je hľadaná osoba trestne stíhaná alebo pre ktoré jej bol uložený trest, patria do jednej z kategórií uvedených v článku 5 ods. 2 uvedeného zákona. Neexistencia jasného a presného vymedzenia trestných činov uvedených v tomto ustanovení vedie k rôznorodému uplatňovaniu zákona rôznymi orgánmi, ktoré sú poverené výkonom európskeho zatykača, a v dôsledku toho porušuje tiež zásadu rovnosti a zákazu diskriminácie.

14 Arbitragehof zdôrazňuje, že zákon z 19. decembra 2003 je priamym dôsledkom rozhodnutia Rady upraviť oblasť európskeho zatykača rámcovým rozhodnutím. Výhrady, ktoré uvádza Advocaten voor de Wereld voči zmienenému zákonu, platia v rovnakom rozsahu voči rámcovému rozhodnutiu. Rozdielnosti vo výklade medzi súdnymi orgánmi, ktoré sa týkajú platnosti aktov Spoločenstva a platnosti právnych predpisov, ktorými sa akty Spoločenstva vykonávajú vo vnútroštátnom práve, ohrozujú jednotu právneho poriadku Spoločenstva a zasahujú do všeobecnej zásady právnej istoty.

15 Arbitragehof dodáva, že na základe článku 35 ods. 1 EÚ má jedine Súdny dvor právomoc rozhodovať v prejudiciálnom konaní o platnosti rámcových rozhodnutí a že v súlade s odsekom 2 toho istého článku Belgické kráľovstvo uznalo právomoc Súdneho dvora v tejto oblasti.

16 Za týchto podmienok Arbitragehof rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je rámcové rozhodnutie… zlučiteľné s článkom 34 ods. 2 písm. b) Zmluvy [EÚ], podľa ktorého sa rámcové rozhodnutia môžu prijímať iba na účely aproximácie zákonov a iných právnych predpisov členských štátov?

2. Je článok 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia… v rozsahu, v akom odstraňuje overenie požiadavky dvojitej trestnosti činov v ňom vymenovaných, zlučiteľný s článkom 6 ods. 2 Zmluvy [EÚ] a konkrétnejšie so zásadou zákonnosti v trestnoprávnej oblasti a so zásadami rovnosti a zákazu diskriminácie zaručenými týmto ustanovením?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

O prípustnosti

17 Česká vláda tvrdí, že prvá prejudiciálna otázka je neprípustná z toho dôvodu, že zaväzuje Súdny dvor k tomu, aby skúmal článok 34 ods. 2 písm. b) EÚ, ktorý je ustanovením primárneho práva, ktoré nepatrí do rámca jeho kontrolnej právomoci.

18 Táto argumentácia nie je opodstatnená. V súlade s článkom 35 ods. 1 EÚ za podmienok stanovených v tomto článku má totiž Súdny dvor právomoc rozhodovať v prejudiciálnom konaní o výklade a platnosti najmä rámcových rozhodnutí, čo má nevyhnutne za následok to, že môže dokonca aj v prípade neexistencie výslovnej právomoci na tieto účely podávať výklad ustanovení primárneho práva, akým je článok 34 ods. 2 písm. b) EÚ, keď ako vo veci samej je Súdny dvor požiadaný o to, aby rozhodol, či rámcové rozhodnutie bolo správne prijaté na základe tohto posledného ustanovenia.

19 Podľa názoru českej vlády prvá prejudiciálna otázka je tiež neprípustná, keďže z vnútroštátneho rozhodnutia jasne nevyplývajú relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali skonštatovanie neplatnosti rámcového rozhodnutia. Preto táto vláda nemohla predložiť užitočné pripomienky k tejto otázke. Zvlášť, keď Advocaten voor de Wereld tvrdí, že rámcové rozhodnutie neviedlo k aproximácii ustanovení právnych predpisov členských štátov, potom malo podoprieť toto tvrdenie, a Arbitragehof mal túto skutočnosť zaznamenať vo vnútroštátnom rozhodnutí.

20 Treba pripomenúť, že údaje uvedené vo vnútroštátnych rozhodnutiach nielenže Súdnemu dvoru umožňujú odpovedať na prejudiciálne otázky, ale navyše majú umožniť vládam členských štátov a iným oprávneným subjektom podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora predložiť svoje pripomienky (pozri najmä uznesenie z 2. marca 1999, Colonia Versicherung a i., C-422/98, Zb. s. I-1279, bod 5).

21 Vo veci samej vnútroštátne rozhodnutie obsahuje dostatočné informácie nato, aby zodpovedalo týmto požiadavkám. Ako bolo totiž zdôraznené v bode 11 tohto rozsudku, vyplýva z vnútroštátneho rozhodnutia, že Advocaten voor de Wereld obhajuje základnú myšlienku, podľa ktorej by mala byť oblasť európskeho zatykača upravená dohovorom a nie rámcovým rozhodnutím, keďže na základe článku

34 ods. 2 písm. b) EÚ rámcového rozhodnutia môžu byť prijaté iba na účely „aproximácie zákonov a iných právnych predpisov členských štátov“, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

22 Takéto informácie sú dostatočné nielen nato, aby sa Súdnemu dvoru umožnilo odpovedať na prejudiciálne otázky, ale tiež na zachovanie možnosti predložiť pripomienky, ktorá je otvorená účastníkom prejudiciálneho konania, členským štátom, Rade a Komisii v súlade s článkom 23 Štatútu Súdneho dvora, ako o tom svedčia pripomienky predložené všetkými oprávnenými subjektmi, ktoré sa zúčastnili na tomto konaní, vrátane pripomienok predložených českou vládou.

23 Preto je prvá prejudiciálna otázka prípustná.

O veci samej

24 Advocaten voor de Wereld tvrdí, opačne ako všetky ostatné oprávnené subjekty, ktoré predložili pripomienky v rámci tohto konania, že oblasť európskeho zatykača by mala byť upravená v súlade s článkom 34 ods. 2 písm. d) EÚ dohovorom.

25 Na jednej strane totiž rámcové rozhodnutie nemohlo byť platne prijaté na účely aproximácie zákonov a iných právnych predpisov, ako je to uvedené v článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ, keďže Rada je oprávnená prijať rámcové rozhodnutia len pre postupnú aproximáciu pravidiel trestného práva iba v prípadoch uvedených v článku 29 druhom odseku tretej zarážke EÚ a v článku 31 ods. 1 písm. e) EÚ. Pre ostatné spoločné postupy v oblasti súdnej spolupráce v trestných veciach mala Rada použiť dohovory podľa článku 34 ods. 2 písm. d) EÚ.

26 Na druhej strane na základe článku 31 rámcového rozhodnutia toto rámcové rozhodnutie s účinnosťou od 1. januára 2004 nahrádza uplatniteľné zmluvné právo v oblasti vydávania osôb vo vzťahoch medzi členskými štátmi. Iba akt rovnakého charakteru, to znamená dohovor v zmysle článku 34 ods. 2 písm. d) EÚ sa však môže platne odchýliť od účinného zmluvného práva.

27 Táto argumentácia nemôže byť úspešnou.

28 Ako vyplýva najmä z článku 1 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia a z jeho piateho až siedmeho a jedenásteho odôvodnenia, rámcové rozhodnutie má za cieľ nahradiť systém viacstranného vydávania osôb medzi členskými štátmi systémom spočívajúcim na tom, že súdne orgány si budú odovzdávať odsúdené alebo podozrivé osoby na účely výkonu súdnych rozhodnutí alebo vedenia trestných stíhaní, pričom tento systém vychádza zo zásady vzájomného uznávania.

29 Vzájomné uznávanie zatykačov vydaných v rôznych členských štátoch v súlade s právom dotknutého vydávajúceho štátu vyžaduje aproximáciu zákonov a iných právnych predpisov členských štátov, ktoré sa týkajú súdnej spolupráce v trestných veciach, a osobitne pravidiel, ktoré sa týkajú podmienok, konaní a účinkov odovzdávania medzi vnútroštátnymi orgánmi.

30 Takýmto je presne predmet rámcového rozhodnutia, pokiaľ ide najmä o pravidlá, ktoré sa týkajú kategórií vymenovaných trestných činov, v ktorých prípade sa neoveruje dvojitá trestnosť činu (článok 2 ods. 2), o pravidlá, ktoré stanovujú dôvody, pre ktoré sa európsky zatykač nevykoná povinne alebo nepovinne (články 3 a 4), o pravidlá týkajúce sa jeho obsahu a formy (článok 8), o pravidlá o postúpení európskeho zatykača a o pravidlá upravujúce podrobné postupy pre jeho postúpenie (články 9 a 10), o pravidlá týkajúce sa minimálnych záruk, ktoré musia byť dané

vyžiadanej alebo zatknutej osobe (články 11 až 14), o pravidlá, ktoré sa týkajú lehôt a postupov pre rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača (článok 17), a o pravidlá, ktoré stanovujú lehoty na vydanie osoby (článok 23).

31 Rámcové rozhodnutie je založené na článku 31 ods. 1 písm. a) a b) EÚ, ktorý stanovuje, že spoločný postup v oblasti súdnej spolupráce v trestných veciach smeruje k zjednodušeniu a urýchleniu súdnej spolupráce vo vzťahu k súdnemu konaniu a výkonu rozhodnutí, ako aj k zjednodušeniu postupu extradície medzi členskými štátmi.

32 V rozpore s tým, čo tvrdí Advocaten voor de Wereld, na základe ničoho nemožno vyvodiť záver, že aproximácia zákonov a iných právnych predpisov členských štátov prijatím rámcového rozhodnutia v súlade s článkom 34 ods. 2 písm. b) EÚ sa zameriava len na samotné pravidlá trestného práva týchto štátov uvedené v článku 31 ods. 1 písm. e) EÚ, to znamená na pravidlá upravujúce skutkové podstaty trestných činov a sankcie uplatniteľné v oblastiach vymenovaných v tomto ustanovení.

33 Na základe článku 2 prvého odseku štvrtej zarážky EÚ rozvoj priestoru slobody, bezpečnosti a práva je uvedený medzi cieľmi, ktoré sleduje Únia, a článok 29 prvý odsek EÚ stanovuje, že nato, aby sa poskytla občanom vysoká úroveň ochrany v tomto priestore, spoločný postup je vypracovaný medzi členskými štátmi, najmä v oblasti súdnej spolupráce v trestných veciach. Podľa druhého odseku druhej zarážky toho istého článku prispieva k dosiahnutiu tohto cieľa „užšia spolupráca súdnych a iných príslušných orgánov členských štátov, …, v súlade s ustanoveniami článkov 31 [EÚ] a 32 [EÚ]“.

34 Článok 31 ods. 1 písm. a) a b) EÚ však neobsahuje žiadnu informáciu o právnych nástrojoch, ktoré musia byť použité na tieto účely.

35 Ďalej článok 34 ods. 2 EÚ všeobecne uvádza, že Rada „prijíma opatrenia a podporuje spoluprácu, čím prispieva k dosiahnutiu cieľov únie“ a splnomocňuje „na tento účel“ Radu prijímať rôzne druhy aktov vymenovaných v spomínanom odseku 2 písm. a) až d), medzi ktorými sú uvedené rámcové rozhodnutia a dohovory.

36 Okrem toho ani článok 34 ods. 2 EÚ, ani žiadne iné ustanovenie hlavy VI Zmluvy EÚ nerozlišuje medzi druhmi aktov, ktoré môžu byť prijaté v závislosti od oblasti, ktorá je predmetom spoločného postupu v oblasti trestnej spolupráce.

37 Článok 34 ods. 2 EÚ neurčuje tiež ani poradie podľa dôležitosti medzi rôznymi nástrojmi, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, takže nie je vylúčené, aby si Rada mohla vybrať medzi viacerými nástrojmi nato, aby upravila rovnakú oblasť s ohľadom na obmedzenia vyplývajúce z charakteru zvoleného nástroja.

38 Za týchto podmienok článok 34 ods. 2 EÚ, keď vymenúva a vymedzuje všeobecne rôzne druhy právnych nástrojov, ktoré môžu byť použité na „dosiahnutie cieľov únie“ uvedených v hlave VI Zmluvy EÚ, nemôže byť vykladaný tak, že vylučuje, aby sa aproximácia zákonov a iných právnych predpisov členských štátov prijatím rámcového rozhodnutia na základe odseku 2 písm. b) mohla týkať iných oblastí, ako sú oblasti uvedené v článku 31 ods. 1 písm. e) EÚ a zvlášť oblasti európskeho zatykača.

39 Výklad, podľa ktorého aproximácia ustanovení zákonov a iných právnych predpisov členských štátov prijatím rámcových rozhodnutím nie je povolená iba v oblastiach uvedených v článku 31 ods. 1 písm. e) EÚ, je podporená tým istým odsekom 1 písm. c), ktorý uvádza, že spoločný postup zahŕňa tiež „zabezpečenie zlučiteľnosti predpisov uplatniteľných v členských štátoch, ak je to nutné na zlepšenie takejto spolupráce [v trestných veciach]“, bez toho, že by rozlišoval medzi rôznymi druhmi aktov, ktoré môžu byť použité na účely aproximácie týchto pravidiel.

40 V prejednávanej veci, keďže článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ vylučuje, aby Rada mohla prijať rozhodnutie na účely aproximácie zákonov a iných právnych predpisov členských štátov, a keďže právny nástroj spoločné stanovisko v zmysle toho istého odseku 2 písm. a) sa musí obmedziť na vymedzenie prístupu Únie k určitej otázke, potom otázkou je to, či v rozpore s tým, čo tvrdí Advocaten voor de Wereld, Rada mohla platne upraviť oblasť európskeho zatykača prostredníctvom skôr rámcového rozhodnutia ako dohovoru v súlade s článkom 34 ods. 2 písm. d) EÚ.

41 Aj keď je pravdou, že európsky zatykač mohol byť tiež predmetom dohovoru, napriek tomu patrí rozhodnutie, či uprednostní právny nástroj rámcové rozhodnutie, keď sú splnené podmienky na prijatie takéhoto aktu ako v prejednávanej veci, do právomoci voľnej úvahy Rady.

42 Tento záver nie je vyvrátený okolnosťou, že v súlade s článkom 31 ods. 1 rámcového rozhodnutia toto rozhodnutie s účinnosťou od 1. januára 2004 nahrádza príslušné ustanovenia skorších dohovorov uzavretých medzi členskými štátmi, ktoré upravujú oblasť vydávania osôb, pričom tieto dohovory sú uvedené v tomto ustanovení. Akýkoľvek iný výklad, ktorý sa neopiera o článok 34 ods. 2 EÚ ani o žiadne iné usta-

novenie Zmluvy EÚ, hrozí tým, že možnosť priznaná Rade prijať rámcové rozhodnutia v oblastiach upravených najprv medzinárodnými dohovormi bude zbavená podstaty svojho potrebného účinku.

43 Z toho vyplýva, že rámcové rozhodnutie nebolo prijaté tak, že by sa porušil článok 34 ods. 2 písm. b) EÚ.

O druhej otázke

44 Advocaten voor de Wereld uvádza, opačne ako všetky ostatné oprávnené subjekty, ktoré predložili pripomienky v rámci tohto konania, že článok 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia tým, že odstraňuje overenie dvojitej trestnosti činov v ňom vymenovaných, je v rozpore so zásadami rovnosti a zákazu diskriminácie a so zásadou zákonnosti v trestnoprávnej oblasti.

45 Úvodom treba zdôrazniť, že podľa článku 6 EÚ je Únia založená na zásade právneho štátu a rešpektuje základné ľudské práva, ktoré zaručuje Európsky dohovor na ochranu ľudských práv a základných slobôd podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 a ktoré vyplývajú zo spoločných ústavných tradícií členských štátov, ako základných princípov práva Spoločenstva. Z toho vyplýva, že inštitúcie podliehajú kontrole súladu ich aktov so Zmluvami a všeobecnými právnymi zásadami rovnako ako členské štáty, ak vykonávajú právo Únie (pozri najmä rozsudky z 27. februára 2007, Gestoras Pro Amnistía a i./Rada, C-354/04 P, Zb. s. I-1579, bod 51, a Segi a i./Rada, C-355/04 P, Zb. s. I-1657, bod 51).

46 Je nepochybné, že k týmto zásadám, patria ako zásada zákonnosti trestných činov a trestov, tak aj zásada rovnosti a zákazu diskriminácie, ktoré boli tiež potvrdené článkami 49, 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1).

47 Preto je úlohou Súdneho dvora preskúmať platnosť rámcového rozhodnutia v súvislosti s týmito zásadami.

O zásade zákonnosti trestných činov a trestov

48 Podľa Advocaten voor de Wereld zoznam viac ako tridsiatich trestných činov, pre ktoré sa upúšťa od tradičnej podmienky dvojitej trestnosti činov, keď členský štát vydal rozhodnutie o treste odňatia slobody, ktorého horná hranica je najmenej tri roky, je natoľko nejasný a nepresný, že porušuje alebo prinajmenšom môže porušiť zásadu zákonnosti v trestnoprávnej oblasti. Trestné činy uvedené na tomto zozname nie sú zákonne vymedzené, ale tvoria kategórie, ktoré nepresne vymedzujú neželateľné správania. Osoba, ktorá je pozbavená slobody na základe výkonu európskeho zatykača bez preskúmania dvojitej trestnosti, nemá záruku, podľa ktorej trestný zákon musí zodpovedať podmienkam presnosti, jasnosti a predvídateľnosti, ktoré umožňujú každému vedieť v čase, keď sa dopustí skutku, či tento skutok je alebo nie je trestným činom, a to opačne, ako v prípade tých osôb, ktoré sú zbavené svojej slobody mimo európskeho zatykača.

49 Treba pripomenúť, že zásada zákonnosti trestných činov a trestov (*nullum crimen, nulla poene sine lege*), ktorá tvorí súčasť všeobecných zásad práva tvoriacich základ spoločných ústavných tradícií členských štátov, je tiež zakotvená v rôznych medzinárodných zmluvách a najmä v článku 7 ods. 1 Európskeho dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 12. decembra 1996, X, C-74/95 a C-129/95, Zb. s. I-6609, bod 25, a z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, body 215 až 219).

50 Dôsledkom tejto zásady je to, že zákon musí jasne vymedzovať porušenia a tresty za ne. Táto podmienka je splnená, pokiaľ právny subjekt môže zo znenia relevantného ustanovenia a v prípade potreby za pomoci výkladu, ktorý mu dávajú súdne orgány, zistiť, aké konania alebo opomenutia zakladajú jeho trestnú zodpovednosť (pozri najmä ESĽP, rozsudok Coëme a i. v Belgicko z 22. júna 2000, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí*, 2000-VII, § 145).

51 V súlade s článkom 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia trestné činy vymenované v tomto ustanovení, „ak sú trestné v členskom štáte, ktorý vydal rozhodnutie o treste odňatia slobody alebo o ochrannom opatrení, ktorých horná hranica je najmenej tri roky a sú vymedzené trestným poriadkom [zákonom — *neoficiálny preklad*] vydávajúceho členského štátu“, sú bez overenia dvojitej trestnosti činu dôvodom na vydanie osôb v súlade s európskym zatykačom.

52 Z týchto dôvodov, aj keď členské štáty doslovne preberú výpočet kategórií trestných činov uvedených v článku 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia na účely jeho uplatnenia, samotné vymedzenie týchto trestných činov a uplatniteľné tresty vyplývajú z práva „členského štátu, ktorý vydal rozhodnutie“. Cieľom rámcového rozhodnutia nie je zosúladenie predmetných trestných činov, pokiaľ ide o ich skutkové podstaty alebo tresty, ktoré sa s nimi spájajú.

53 Preto ak článok 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia odstraňuje overenie dvojitej trestnosti pre kategórie trestných činov uvedených v tomto ustanovení, ich vymedzenie a vymedzenie uplatniteľných trestov naďalej patrí do vecnej pôsobnosti práva

členského štátu, ktorý vydal rozhodnutie, ktorý, ako je ďalej uvedené v článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia, musí dodržiavať základné práva a základné právne zásady zakotvené v článku 6 EÚ a v dôsledku toho zásadu zákonnosti trestných činov a trestov.

54 Z toho vyplýva, že článok 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia, keď ruší overovanie požiadavky dvojitej trestnosti trestných činov uvedených v tomto ustanovení, nie je neplatný z dôvodu porušenia zásady zákonnosti trestných činov a trestov.

O zásade rovnosti a zákazu diskriminácie

55 Podľa Advocaten voor de Wereld rámcové rozhodnutie porušuje zásadu rovnosti a zákazu diskriminácie, keď sa vydanie za trestné činy okrem tých, ktoré sú uvedené v jeho článku 2 ods. 2, môže viazať na splnenie podmienky, aby činy, za ktoré bol vydaný európsky zatykač, boli trestným činom podľa práva vykonávajúceho členského štátu. Toto rozlišovanie nie je objektívne opodstatnené. Odstránenie overenia dvojitej trestnosti je o to viac spochybniteľné, že žiadne podrobne popísané vymedzenie trestných činov, za ktoré sa žiada o vydanie, rámcové rozhodnutie neuvádza. Právny režim rámcového rozhodnutia vedie k bezdôvodnému rozdielu v zaobchádzaní medzi subjektmi práva podľa toho, či trestné činy boli spáchané vo vykonávajúcom členskom štáte alebo mimo územia tohto štátu. Tieto subjekty práva sú teda súdené rozdielne, pokiaľ ide o zbavenie ich slobody, a to bez toho, že by to bolo opodstatnené.

56 Treba zdôrazniť, že zásada rovnosti a zákazu diskriminácie si vyžaduje, aby sa porovnateľné situácie neposudzovali rozdielne a rozdielne situácie neposudzovali

rovnako, ak takéto posudzovanie nie je objektívne odôvodnené (pozri najmä rozsudok z 26. októbra 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04, Zb. s. I-10211, bod 72 a citovanú judikatúru).

57 Pokiaľ ide na jednej strane o výber 32 kategórií trestných činov vymenovaných v článku 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia, Rada sa mohla na základe zásady vzájomného uznávania a vzhľadom na vysoký stupeň dôvery a solidarity medzi členskými štátmi domnievať, že buď vzhľadom na ich samotný charakter, alebo z dôvodu trestu, ktorý možno uložiť a ktorého horná sadzba je aspoň tri roky, kategórie dotknutých trestných činov sú súčasťou tých, ktorých závažnosť zásahu do verejného poriadku a verejnej bezpečnosti odôvodňuje, aby sa nevyžadovalo skúmanie dvojitej trestnosti.

58 Preto aj za predpokladu, že situácia osôb, ktoré sú podozrivé zo spáchania trestných činov, ktoré patria do vecnej pôsobnosti zoznamu uvedeného v článku 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia, alebo sú odsúdené za spáchanie takýchto trestných činov, je porovnateľná so situáciou osôb podozrivých zo spáchania alebo odsúdených za spáchanie iných trestných činov, ako sú trestné činy vymenované v tomto ustanovení, rozdiel je v každom prípade objektívne opodstatnený.

59 Pokiaľ ide na druhej strane o skutočnosť, že nepresnosť vo vymedzení kategórií predmetných trestných činov zakladá nebezpečenstvo rozdielneho vykonávania rámcového rozhodnutia v rôznych vnútroštátnych právnych poriadkoch, stačí zdôrazniť, že jeho cieľom nie je zosúladenie trestného práva hmotného členských štátov a že žiadne ustanovenie hlavy VI Zmluvy EÚ, ktorej články 34 a 31 boli označené ako právny základ tohto rámcového rozhodnutia, nepodmieňuje vykonanie európskeho zatykača zosúladením trestných právnych predpisov členských štátov v oblasti predmetných trestných činov (pozri analogicky najmä rozsudky z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, Zb. s. I-1345, bod 32, ako aj z 28. septembra 2006, Gasparini a i., C-467/04, Zb. s. I-9199, bod 29).

60 Z toho vyplýva, že článok 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia, keď odstraňuje overenie dvojitej trestnosti trestných činov uvedených v tomto ustanovení, nie je neplatný z dôvodu porušenia článku 6 ods. 2 EÚ a osobitne zásady zákonnosti trestných činov a trestov, ako aj rovnosti a zákazu diskriminácie.

61 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba odpovedať tak, že skúmaním položených otázok sa nezistila žiadna skutočnosť, ktorá by mohla spôsobiť neplatnosť rámcového rozhodnutia.

O trovách

62 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Skúmaním položených otázok sa nezistila žiadna skutočnosť, ktorá by mohla spôsobiť neplatnosť rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi.

Podpisy